Příležitostně dělám semináře a konzultace o veřejném projevu a komunikaci. Jednou se mi ohlásil doktor práv, pán po šedesátce, a svůj problém shrnul slovy: „Nemůžu se na sebe dívat v televizi. Pomůžete mi?“ „A co se vám na tom nelíbí?“ ptal jsem se. „No, připadám si tam, jako bych do pěti napočítat neuměl…“ shrnul rozpačité sebehodnocení.

Chápeš; po několika měsících velmi náročných soudních jednání někomu vyhraje velký případ, pak na něho před soudní síní číhají reportéři s kamerami, aby mu položili pár otázek, a on se na svoje vítězné povídání nemůže v televizi ani podívat, protože si tam připadá hloupě, divně.
Nejdřív jsem se na internetu několikrát kouknul na kratičké sestřihy jeho různých vystoupení a snažil jsem se vyhmátnout, co je v tom špatně. Při osobním setkání jsem mu pak sice poradil několik praktických prvků, aby při svém mluvení na kameru lépe „vypadal“, nicméně od začátku jsem jasně vnímal, že to jak působí navenek, je jen projevem čehosi hluboce vnitřního. „Myslím, že by vám pomohlo, pane doktore, kdybyste si v kontextu těch soudních věcí stručně formuloval svoje poslání, svoji identitu,“ pokusil jsem se o návrh. Když vážený pan právník moc nevěděl, co by ta jeho identita jako měla být, navrhl jsem mu:

„Řekl byste o sobě, že jste reprezentant spravedlnosti tohoto státu?“ „To zní dobře, celý svůj profesní život se o to snažím,“ usmál se. Požádal jsem ho tedy, aby se zpříma postavil, aby se mi podíval do očí a zvučným hlasem aby pronesl klíčovou větu své právě specifikované identity: „Jsem reprezentant spravedlnosti tohoto státu!“ Když se o to pokusil, poněkud zachmuřeně jsem pravil: „Podle toho, jak mi to říkáte, pane doktore, vám to moc nevěřím. Můžete do toho dát víc přesvědčivosti, odvahy, síly?“ Úctyhodný pan právník si to musel zkusit pětkrát nebo šestkrát za sebou, než jsem připustil: „Pomalu vám to začínám věřit.“ „A já to pomalu začínám cítit,“ dodal s objevným úsměvem.

Tušíš, proč Ti vyprávím tento příběh? Když jsem tu a tam účasten pokusů některých věřících o sdílení životodárné Dobré zprávy, která už po staletí docela radikálně mění životy milionů lidí po celém světě, někteří na mě působí, „jakoby do pěti napočítat neuměli“.
(Tak si připadal můj právník, když se na sebe díval v televizi.) Přitom tihle křesťané, kteří se pokoušejí sdílet evangelium se svými nevěřícími přáteli, upřímně milují Ježíše! Někteří s Ním mají věci i hojně prožité a prostudované v Písmu. Nezřídka jsou to lidé i sekulárně (tedy světsky) vysoce vzdělaní, kteří umějí dobře mluvit na veřejnosti. A přece, když dojde na Ježíše a na skvělé poselství o Něm, cosi se v těchto úžasných Božích lidech hluboko uvnitř láme. Najednou i ve zcela osobním rozhovoru s jedním nevěřícím člověkem znejistí, vyjadřují se i podivnými slovy a často se svému protějšku ani zpříma do očí nepodívají.

„Jsem reprezentant spravedlnosti tohoto státu!“ nacvičoval si zkratku svojí profesionální identity můj právník. Jak je to s Tvojí identitou? Kým jsi Ty ve svém vztahu k lidem, kteří ještě neznají Pána Ježíše?
Z této lekce mám pro Tebe velmi důležitý DOMÁCÍ ÚKOL! Vytvoř si prosím vlastní formulaci své identity, kým jsi v Pánu Ježíši! Teď mi nejde o hromádku důležitých citátů z Písma. Chci Tvoje vlastní vyjádření, o němž jsi vnitřně přesvědčen.

Přeji si formulaci, která je ze Tvého pohledu pravdivá, která Tebe samotného inspiruje, vnitřně naplňuje, uspokojuje a taky motivuje.
„Jsem reprezentant spravedlnosti tohoto státu!“ To není věta, kterou by můj právník měl nahlas říkat někomu u soudu nebo do tváře televizních reportérů. Tuhle větu měl za úkol říkat sobě samému! Aby si ujasnil svoji identitu, aby ji vnitřně uchopil. Jakmile si dáš dohromady formulaci svojí identity, další Tvůj úkol bude, aby sis ji vštípil hluboko do svého nitra. Tvoje vědomí, kým jsi, totiž formuje Tvoje myšlení, Tvoje pocity i Tvoje jednání.

*Pane Ježíši, Tvoje identita, kterou ji měl jasně formulovanou a pevně uchopenou, Ti umožnila, abys s pokorou snášel lidský obdiv a s pevností taky urážky a útoky.*